

Arrest

nr. 61 911 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, geboren in Gyumri en woonachtig in Yerevan. U bent de moeder van N.A. (...) (O.V. X) die getrouwd is met A.A. (...) (O.V. X) en met wie hij twee dochters heeft: I.A. (...) (O.V. X) en H.A. (...) (O.V. X).

Omwille van de problemen van uw zoon verlaat u uiteindelijk Armenië samen met het gezin van uw zoon op 1 augustus 2010. Op 29 september 2010 komt u aan in België waar u diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte en een origineel in Armenië opgesteld medisch attest.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië verklaart u niet te weten wat er met u zal gebeuren (CGVS p. 3).

U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u uw land verlaten heeft enkel omwille van de problemen van uw zoon N.A. (...) (O.V. 6.696.053) en dat u geen problemen meegemaakt heeft die niets te maken hebben met zijn problemen (CGVS p. 4). Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw zoon is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw schoondochter A.A. (...) (O.V. 6.696.053) en uw kleindochter I.A. (...) (O.V. 6.696.074) door het Commissariaat-generaal eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Uw geboorteakte en het in Armenië opgestelde medisch attest bevestigen uw identiteit en uw geheugenproblemen maar bevatten geen informatie over de door u of door uw zoon aangehaalde problemen in het kader van uw of zijn asielaanvraag. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u van vergevorderde leeftijd bent (geboortejaar 1933).“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon A.N. (...) Zij roept geen eigen motieven in.*

2.2. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 912 van 20 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.N. (...) verworpen.*

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

2.2. In een eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3 en 48/5, 52 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen werden niet genomen op basis van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

De Vreemdelingenwet bevat geen artikel 48/1. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

De bestreden beslissingen werden niet genomen op basis van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Daar waar de bestreden beslissing stelt dat het vreemd was dat verzoeker het exacte adres niet kent van de heer V. A. (...) waar hij een maand gewerkt heeft, merkt verzoeker op dat hij duidelijk de wijk heeft aangegeven waar deze persoon woonde. Verzoeker kent het exacte adres niet, maar hij kon er wel naartoe gaan en uitleggen hoe er te geraken. Verzoeker voegt in bijlage een luchtfoto neer van de wijk Nork Marash waarbij hij heeft aangegeven in welke woning de heer A. woont. Verzoeker meent dat het niet verwonderlijk is dat hij het juiste adres niet kent, maar wel de wijk.

Verweerder antwoordt: “dat uit de bestreden beslissing en uit het gehoorverslag van verzoeker duidelijk blijkt dat hij het adres niet kende van de heer V.A. (...), ondanks zijn bewering dat hij daar een maand zou hebben gewerkt. De bewering van verzoeker dat hij de wijk wel kon geven en de woning wel zou kunnen aanduiden op een luchtfoto, kan deze vaststelling in de bestreden beslissing niet wijzigen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker pas met de opmerking dat hij de woning kon aanduiden op een foto komt nadat hij werd geconfronteerd met een weigeringsbeslissing. Tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal heeft verzoeker nooit gesteld dat hij wel kon aangeven waar deze persoon woonde.

(...)

Tenslotte wenst verweerder nog te benadrukken dat, zelfs indien verzoeker deze woning zou kunnen terugvinden en indien hij de woning op de luchtfoto zou kunnen aanduiden, het merkwaardig blijft dat verzoeker het adres niet kent van deze woning. Het is des te merkwaardiger dat verzoeker dit adres wel zou kunnen aanduiden op een blind plan, maar niet kan zeggen in welke straat deze V.A (...) woonde.”

De verklaring van de verzoekende partij is een a posteriori uitleg die niet overtuigt. Redelijkerwijze kan van verzoeker verwacht worden dat hij zou weten in welke straat de woning ligt waar hij zich gedurende een maand begaf of dat hij reeds tijdens het interview (p. 10 en 12) waar de vraag herhaaldelijk gesteld werd naar het adres de ligging van de woning nader zou bepalen dan de vermelding van de wijk indien hij het adres niet kent.

2.4. De verzoekende partij is het niet eens met de opmerking in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van de ontvoering van zijn dochter H. (...) in het gedrang komt door een tegenstrijdigheid tussen hem en zijn (oudste) dochter. Verzoeker werd meermaals aangesproken over deze tegenstrijdigheid die in wezen het moment betreft waarop hij terug thuis is gekomen. Verzoeker stelt dat hij in de war was en zich vergist heeft. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk op 6 juli is thuisgekomen, om 21 uur.

Verweerder antwoordt: “dat uit de bestreden beslissing en uit de stukken in het administratieve dossier duidelijk blijkt dat verzoeker herhaaldelijk verklaard heeft dat zijn jongste dochter na de ontvoering de volgende dag, op 7 juli terug naar huis is gekomen. Nadat verzoeker werd geconfronteerd met de verklaring van zijn oudste dochter I (...) die verklaarde dat haar zus dezelfde avond, op 6 juli rond 21 uur thuiskwam, stelde hij dat het niet mogelijk was dat ze dit gezegd had en smeekte haar terug binnen te roepen. Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat verzoeker meende dat zijn jongste dochter pas de volgende dag terug thuis was. De bewering van verzoeker dat zijn dochter wel degelijk op 6 juli naar huis kwam is dan ook tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen. De bewering van verzoeker dat hij in de war was en zich vergist zou hebben, kan niets wijzigen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, maar is een loutere bevestiging van verzoeker dat hij een tegenstrijdige verklaring met de verklaringen van zijn dochter heeft afgelegd.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in zijn verzoekschrift zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal wijzigt. De verklaring van verzoeker is een a posteriori uitleg die niet overtuigt. De Raad schaaft zich achter het verweer van de verwerende partij en het motief van de bestreden beslissing in dit verband.

2.5. Daar waar het Commissariaat-generaal stelt dat er geen problemen meer zijn voor personen van de oppositie door de Armeense autoriteiten en dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat hij onder druk zou zijn gezet door A (...), stelt verzoeker dat hij slechts kan aanhalen dat hij nog steeds voor vervolging vreest. Verzoeker stelt immers dat toen hij bescherming zocht bij de Armeense autoriteiten door klacht in te dienen bij de politie, er werd gesteld dat de familie van A (...) volkshelden zijn en dat hij werd beschuldigd van betrokkenheid bij de oppositie.

Verweerder stelt: "dat verzoeker zich beperkt tot de herhaling van zijn eerdere verklaring. Verzoeker haalt echter geen enkel concreet argument aan die de vaststelling in de bestreden beslissing kan wijzigen. Dit volstaat niet om de concrete motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de actuele situatie in Armenië, met uitzondering van enkele gekende en gerapporteerde gevallen, geenszins van aard is om te besluiten dat politieke opposanten vervolgd worden in de zin van de Conventie."

De verzoekende partij weerlegt dit niet. Tijdens het gehoor (p.10-11) stelt hij dat buiten de twee personen die nog gedetineerd zijn omwille van de gebeurtenissen van 1 maart 2008 en geen amnestie kregen er nog anderen zijn die in de gevangenis geslagen worden. Hij maakt dit echter niet aannemelijk met enig bewijs. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat A (...) verzoeker onder druk zou kunnen zetten op basis van verzoekers vermeende betrokkenheid bij de politieke oppositie.

Verweerder stelt: "Aangezien verzoeker op geen enkele wijze kan aantonen dat de bestreden beslissing de politieke situatie in Armenië niet correct zou hebben beoordeeld, blijft deze opmerking in de bestreden beslissing dan ook onverminderd bestaan."

De Raad schaart zich achter dit verweer van de verwerende partij en het motief van de bestreden beslissing in dit verband.

2.6. Verzoeker stelt dat hij zijn belangrijkste identiteitsdocument (een Armeens paspoort) niet neerlegt omdat dit werd achtergehouden door de smokkelaar.

Verweerder antwoordt: "dat verzoeker onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de door hem gebruikte documenten tijdens zijn reis van Armenië naar België. Verzoeker beweerde immers geen informatie te kunnen geven over de door hem gebruikte documenten tijdens zijn reis van Armenië naar België. ... Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat er bij de binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat verzoeker niet weet welke exacte gegevens op zijn reisdocumenten waren, dat hij onderweg niet zelf deze documenten bijhield en dat hij aan de douane niet zelf zijn paspoort toonde. Hierdoor is bij de commissaris-generaal terecht het vermoeden ontstaan dat verzoeker bewust zijn paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze van zijn vertrek, verborgen te houden. De bewering van verzoeker dat hij zijn Armeense paspoort niet neerlegt omdat dit door de smokkelaar werd achtergehouden, kan deze vaststelling geenszins wijzigen. Verzoeker beperkt zich immers tot een (zwakke) uitleg voor het niet neerleggen van zijn paspoort."

De Raad schaart zich achter het verweer van de verwerende partij en het motief van de bestreden beslissing in dit verband.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. (...)"

Verzoekster kan zich tevens niet beroepen op dezelfde feiten. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS